

1

ÇEDA KNIELDE NEER IN EEN GROT bij een plas water, diep onder de grond van de woestijn. Ze werd omgeven door de duisternis in de grot, waar het kil was. Het rook hier schoon, onbezoedeld, alsof deze grot door de geschiedenis van de koningen van Sharakhai heen, en misschien nog wel langer, verborgen was gebleven.

In haar handen hield ze een brede, gouden armband. Ze keerde hem om, telkens weer, om het gewicht te voelen, om de ovale steen aan te raken, om met haar vingers over het gedetailleerde sierwerk in het goud te strijken.

‘Laat je horen,’ zei ze. ‘Laat je nu horen aan mij.’

De echo’s hielden maar niet op.

De armband was eens van koning Mesut, de Jakhalskoning, geweest, maar nu diende die als een aanklacht tegen alle koningen en zelfs tegen de goden zelf. Het was niet de armband zelf die bewijs leverde van hun verraad, maar de onyx steen. Nog steeds kon ze de zielen van de zeventien dode asirim erin voelen, schreeuwend om vrijheid, smekend om te worden losgelaten. Çeda wilde hun die maar wat graag geven, maar na zes weken proberen wist ze nog steeds niet hoe.

Op de nacht van de grote slag in de koningshaven had Mesut hen opgeroepen als schimmen en opgezet tegen Çeda en Sehid-Alaz, de koning van de dertiende stam, de gekroonde asir die haar had gekust en haar

op dit vreemde, nieuwe pad had gezet.

Ze was de wanhoop nabij geweest, maar het was haar gelukt Mesuts hand af te hakken en hem de gouden armband af te pakken. Ze had de spookachtige zielen gesmeekt zich te wreken op Mesut, en ze hadden gereageerd door zich als buizerds op Mesut te storten. Elke klap van hun verschrikkelijke klauwen had hen in vervoering gebracht, maar de vreugde van hun lang gekoesterde wraak bleek van korte duur. Amper was Mesut aan zijn verwondingen bezweken of ze werden terug in hun gevangenis getrokken en andermaal geketend. Sindsdien was de truc om hen te bevrijden haar ontgaan.

‘Bij uw genade,’ fluisterde Çeda tegen de godin Nalamae.

Ze opende haar moeders vlamvormige medaillon en haalde er haar laatste adicharablaadje uit. Het speeksel liep haar in de mond van de bloemengeur, en zodra ze het onder haar tong stak, schoot de mineraalsmaak door haar heen. Haar ledematen werden er warm van, waardoor de vochtige kou in de grot beter werd verdreven dan een vuur ooit zou kunnen. Terwijl ze het medaillon dicht liet klikken, haalde ze diep adem, sloot haar ogen en liet de gewaarwordingen komen.

Ze voelde de asir, Kerim, ergens hoog boven haar. Hij was buiten de grot en zwierf over de rotsen, meende ze. Hij leek terughoudend, alsof hij zijn gedachten en emoties voor haar verborg. Hij had een hekel aan de armband. Dat had hij haar verteld. Ze kon zijn afkeer voelen, al kon ze niet zeggen of die afkomstig was van de onafgebroken herinnering aan zijn eigen lot of van de zorg om de gevangen zielen.

Terwijl ze zich verder openstelde, wenkte ze de zielen naderbij. Toen die zich terugtrokken, tastte ze de grenzen van de onyx af in een poging meer over hen te weten te komen. Maar zoals al die andere keren dat ze dit al had gedaan, gaf de edelsteen niets prijs – als een ster aan het firmament, ver buiten het begrip van de sterfelijke mens. Toen ze vroeger blaadjes nam, in of nabij Sharakhai, had ze altijd de bloesemvelden gevoeld en de asirim daaronder, gevangen in hun zandgraven. Ook nu voelde ze hen, heel ver ten westen van de grot waarin Kerim en zij zich nu schuilhielden. Ze had gedacht de asirim in de onyx te kunnen voelen door de blaadjes te nemen. Ze had gehoopt zo achter de geheimen van de steen te kunnen komen en de met de asirim gedeelde band te gebruiken om hen te bevrijden uit hun gevangenis of anders gewoon met hen te kunnen praten, zoals ze deed met Kerim. Tevergeefs. Keer op keer werd ze afgescheept. Geen enkele keer in de weken na de grote slag in

de koningshaven had ze zich dichterbij haar doel gevoeld.

‘Spreek,’ zei ze, en ze liet dat ene woord door de grot galmen. ‘Een enkel woord maar, opdat ik weet dat ik het niet voor niets doe.’

Haar enige antwoord was een golf van ellende, angst, verwarring en haat. Net als altijd.

Haar concentratie werd, zoals de laatste tijd zo vaak, verbroken door het grommen en keffen van wolven. Ze was geneigd ze maar te laten blaffen, maar toen de geluiden feller werden en ze de paniek van Kerim voelde, maakte ze zich los van de zielen in de armband.

‘Vergeef me,’ fluisterde ze, en ze rende door de kronkelige tunnel omhoog naar de zon.

Ze was buiten adem tegen de tijd dat ze de ingang van de grot bereikte, waar haar roedel manenwolven zich in een beschermende waaivorm had opgesteld. Ze hadden zich tussen Kerim en de ingang van Çeda’s grot geplaatst. Recht tegenover Kerims neergehurkte gestalte stond Mist, een witte wolf, ineengedoken, met de oren plat en de tanden ontbloot, diep vanuit haar keel grommend. Zij was dezelfde wolf waarop Çeda was gestuit tijdens haar eerste tocht met Emre naar de bloesemvelden, dezelfde wolf die Çeda had genezen en haar hierheen had gebracht zodat ze kon herstellen van haar wonden en besluiten wat te doen.

‘Kerim!’ zei Çeda terwijl ze naar hem toe liep.

Kerim reageerde niet. Hij bleef staren naar Mist, met een wilde en nerveuze blik in zijn vergeelde ogen, alsof hij niet snapte hoe hij hier terecht was gekomen. Zijn desoriëntatie was erger geworden naarmate ze zich langer verborgen hielden voor de troepen van de koningen.

Kerim, achteruit.

Toen ze vlakbij was, sloten de manenwolven de gelederen om haar de weg te versperren. De grootste van hen, de wolf met de littekens die ze Doorn had genoemd, trippelde achter Kerim langs. Hoewel de roedel haar probeerde tegen te houden, drong Çeda zich tussen hen door en rende af op Doorn, zwaaiend met haar armen, terwijl de wolf op Kerim afschoot, stil, met ontblote tanden.

‘Doorn, nee!’

Kerim keek om, met de armen opgeheven, vlak voordat Doorn naar hem uithaalde om het zwarte vel van zijn verschrompelde lichaam te scheuren. Met één klap had Kerim hem kunnen doden – de asirim waren onmenselijk sterk – maar dat deed hij niet. Hij deinsde terug, Doorns aanvallen afwerend met de armen en handen wijd gespreid.

Maar het gevaar was verre van voorbij. Terwijl zij haar aandacht op Doorn had gericht, was Mist links van Çeda getrippeld om bij Kerim te kunnen komen.

‘Terug!’ riep Çeda terwijl ze zichzelf tussen Kerim en de witte wolf plaatste.

Mists ogen flitsten van Kerim naar Çeda en terug, maar ze gehoorzaamde, en Çeda rende om Doorn tegen te houden.

Kerim jammerde, met zijn bloeddoorlopen ogen groot van angst. Hij maaide wild en woest naar Doorn. Çeda hoorde een bons toen Kerims vuist de massieve kop van de wolf raakte. Doorn was de grootste van de wolven – met zijn lange poten stak hij met zijn kop boven Çeda uit – maar door de kracht van die klap werd hij opzij gesmeten. Het leidde tot een felle kef en een hernieuwde razernij waarmee de hele roedel verder oprukte. Met de koppen laag gromden de wolven tussen hun ontblote tanden door. Tot dusver hadden ze naar Çeda geluisterd, maar nu Kerim hun leider had geslagen, stonden ze klaar om dit gehate lid voor eens en altijd uit hun roedel te verwijderen.

Çeda trok aan Doorns zwarte manen. ‘Laat hem met rust!’

Maar Doorn richtte zich op haar en viel aan. Met klappende kaken ving hij haar pols. Ze wist haar hand weg te trekken maar liep daarbij toch enkele diepe krassen op. Ze wankelde achteruit en viel terwijl Doorn oprukte en naar haar enkels beet toen ze naar hem traptte. Hij had net zijn tanden in haar kuit weten te zetten toen er een vlaag van ivoorwit aan kwam vliegen.

Haar been kwam vrij terwijl Mist en Doorn grommend door het zand rolden. Met intense blikken hielden de andere wolven de twee vechtende dieren in de gaten. Het ging er zo fel aan toe dat Çeda dacht dat ze elkaar zouden vermoorden, maar toen Kerim zich omdraaide en over het zand bij hen vandaan begon te rennen, lieten de wolven elkaar eindelijk los.

Vrijwel meteen hielden ze op met grommen en keffen en janken. Ze hijgden, op hun hoede maar tevreden over Kerims afwezigheid. Doorn was de levendigste onder hen en keek afwisselend naar Çeda en Mist, maar toen sjokte hij weg, in de richting van de schaduw van de rotspunt boven de ingang van de grot, waar hij zich liet vallen en keek alsof hij alle anderen uitdaagde zich bij hem in de buurt te wagen, inclusief Çeda.

Mist trippelde naar Çeda en likte het bloed op dat opwelde uit de krassen in haar hand. Die voelden direct beter, net als haar verwondin-

gen weken geleden. Mist deed hetzelfde met de wonden in Çeda's kuit terwijl Çeda haar vingers door Mists wolkachtige manen haalde. 'Dank je,' zei ze, en toen hinkte ze Kerim achterna.

Ze volgde de voetstappen en het spoor van zwart bloed over het zand, tussen de schildwachtachtige rotszuilen door. Ze vond hem bijna een mijl verderop tussen de duinen, zittend met gekruiste benen en de knieën tegen de borst geklemd als een in de woestijn verdwaald kind.

Naast hem hurkte ze neer, zonder hem aan te raken maar wel zo dichtbij dat hij haar warmte kon voelen. 'Je hoeft niet te blijven.' Ze zwaaide met een arm naar de duinen. 'Je kunt gaan, de woestijn in vluchten. Ergens in de Grote Moeder moet je vast wel vrede kunnen vinden.'

Niet dat ze wilde dat Kerim weg zou gaan. Ze wilde hem bevrijden, of anders een manier vinden waarop hij zich kon wreken op de koningen, en hoe kon ze een van beide doen als hij wegging? Maar zijn ellende was zo groot dat ze het moest proberen.

Hij draaide alleen maar zijn hoofd om te staren naar haar linkerpols, met daaromheen Mesuts brede, gouden armband. Çeda voelde de zielen in de onyx edelsteen, zij het gedempt, zoals altijd in het zonlicht. Alsof hij het niet kon verdragen om nog langer aan hen te denken, hief Kerim zijn blik naar de hare in een stille smeekbede en keek toen naar het zwaard aan haar zij. Haar ebonieten zwaard. Ze legde haar hand op de knop in de wetenschap dat hij dit, zijn definitieve verlossing, al overwoog sinds hun vertrek uit Sharakhai.

'Ik zal het je geven, als je dat wilt.'

Kerim opende zijn mond om iets te zeggen. Er volgde een langgerekt gepiep. Hij slikte en probeerde het opnieuw. '*Ik wil...*' zei hij op één lange, raspande ademtocht. '*Ik wil...*'

Ze stond op en legde doelbewust haar hand op het lederen gevest van Rivierdochter. 'Dit?'

Hij knikte.

Çeda's hart bonsde hard in haar oren. Ze wilde hier niet alleen zijn, noch wilde ze een einde maken aan een leven dat anderen zou kunnen helpen hun vrijheid te veroveren, maar ze meende wat ze zei. Niemand verdiende een leven zoals dat van Kerim.

En toch...

'Je moet het zeggen, Kerim.' Ze likte langs haar lippen en hoopte dat hij nee zou zeggen. 'Als je het zelf niet zegt, kan ik het niet.'

Kerim stond op, met rimpels in de geblakerde huid van zijn voor-

hoofd. ‘*Ik wil...*’ zei hij weer, maar toen keek hij plotseling naar links, en Çeda volgde zijn blik.

Aan de andere kant van een tiental groepjes van staande stenen zag ze het, een slank schip met latijnzeilen aan de horizon – een koninklijk jacht, zo te zien. Het voer niet recht op hen af, maar een matroos in het gierennest zou hen elk moment in het oog kunnen krijgen.

Ze maakte zich klein, trok Kerim met zich mee. Haar vingers werden kleverig van het donkere, drogende bloed op zijn arm.

Hij keek naar het bloed, verhief zijn blik naar het schip in de verte, keek toen Çeda weer aan. ‘*Ik mag je niet verlaten.*’

Ze wilde hem vragen of hij het zeker wist, maar ze was zo opgelucht dat ze de woorden niet kon vinden. ‘Kom,’ zei ze tegen hem. ‘We moeten hier niet blijven zitten.’

Terwijl ze gebukt terugrenden naar de grot waar de roedel bijeen lag in de schaduw, voelde ze Kerims bezorgdheid groeien. Tot dusver had hij de roep van de koningen weten te weerstaan, maar lukte dat ook als hij van dichtbij werd ontboden door een Maagd? Of erger nog, door een koning? Verderop groef Mist in het zand, waarschijnlijk naar een hagedis om op te eten, of om aan Çeda te geven, maar ze stopte toen Çeda vlakbij kwam. Met gespitste oren tilde ze de kop op. Misschien voelde ze Çeda’s bezorgdheid zoals zij die van Kerim voelde. Mist liep terug naar de schaduw van de rotsen en ging bij de andere dieren liggen.

Als roedel bleven ze dicht bij elkaar, terwijl in de verte het jacht langs de horizon trok. Eenmaal wijzigde het van koers, en Çeda dacht even dat ze waren opgemerkt, maar de goden zij dank voer het verder in een rechte lijn.

Toen de zeilen bijna waren verdwenen, kon Çeda weer wat rustiger ademen, maar Mist was nog steeds gespannen. Ze kefte zacht, starend naar de rotsen boven hen, snoof toen en hapte naar Çeda’s pols. Behoedzaam stond Çeda op, en stil als een scarabee klom ze omhoog naar de vlakke top en kroop naar de andere kant.

Beneden op het zand, op zo’n honderd passen afstand, lagen drie skiffs achter een groepje stenen. Daar vlakbij stonden drie vrouwen en een man met een lange, rossige baard. Ze keken naar de horizon, waar de toppen van de masten van het jacht nog net zichtbaar waren, sidderend in de hitte.

Vier man in drie skiffs? dacht Çeda. Er moeten er meer zijn.

Het gebruikelijke minimum was twee per skiff, maar met de hoeveelheid spullen die ze erin zag, moesten het er wel meer dan tien zijn. De voetstappen die ze bij de schepen vandaan zag gaan, bevestigden haar vrees.

Ze was de gewoonte verleerd om haar zintuigen te laten uitgaan naar de hartslagen van iedereen om haar heen. Ze probeerde het nu, onhandig, en besefte te laat dat er anderen vlakbij waren, van wie er enkelen rondom de rotspartij liepen waarop ze lag...

‘Opstaan,’ klonk een stem achter haar. ‘Langzaam.’

Ze stond op, draaide zich om en zag een vrouw en een man op maar enkele passen afstand, beiden met een shamshir. Çeda stak haar handen omhoog in vrede terwijl de stijve bries aan hun okergele thobes trok. Hun gezichten gingen schuil achter de sluiers van hun tulbanden, maar Çeda wist hoe minachting eruitzag.

‘Je zwaard,’ zei de vrouw. ‘Vorzichtig.’ Ze droeg een zwarte tulband vol gouddraadborduur. De muntjes die aan de randen hingen, rinkelden zachtjes in de wind.

‘Jullie hebben niets over mij te zeggen,’ zei Çeda, en ze liet haar handen zakken tot ze los langs haar zijden hingen.

‘Dom wicht,’ zei de man. Hij deed een stap naar voren, klaar om in haar borst te prikken met de punt van zijn shamshir – een waarschuwing, bedoeld om een beetje bloed te laten vloeien als Çeda weigerde te gehoorzamen. Hij deed het slordig, in de veronderstelling dat ze geïntimideerd zou zijn, maar daar vergiste hij zich lelijk in. Voordat zijn kling haar kon raken, stapte ze met een draai langs de lijn van zijn aanval. Hij probeerde zich nog te herstellen, maar ze was al voorbij zijn dekking en bewoog snel. Terwijl hij zijn shamshir terugtrok, greep ze met haar ene hand de kling bij het gevest en met haar andere zijn pols en volgde zijn beweging. Ze voerde het zwaard terug en omhoog, eronderdoor draaiend terwijl ze hem meenam, zodat zijn lichaam een eventuele aanval van zijn vrouwelijke metgezel zou blokkeren.

Tijdens de draai had ze makkelijk zijn pols kunnen breken of zijn arm uit de kom kunnen trekken, maar ze liet hem slechts over zijn uitgestoken arm heen buitelen en pakte hem in dezelfde beweging zijn zwaard af.

De vrouw rukte op met aanzienlijk meer voorzichtigheid, maar Çeda verspilde geen tijd. Met de shamshir in beide handen sloeg ze de zwaai van de vrouw omhoog, dook weg toen de verwachte neerwaartse klap

kwam en bracht met een machtige tweehandshouw haar shamshir neer op het zwaard van de vrouw. Dat werd uit haar handen geslagen en kletterde met veel kabaal op het steen.

Het liep allemaal veel te snel uit de hand, maar toen de vrouw de domme beslissing nam om achter haar verloren zwaard aan te gaan, had Çeda geen andere keus dan haar de shamshir van de man tegen de keel te houden. Gelukkig gaf ze het op en koos ze ervoor om overeind te komen en achteruit te stappen, met de handen omhoog.

Zonder hen uit het oog te verliezen, bukte Çeda zich om het gevallen zwaard op te rapen. ‘Wie zijn jullie?’

Het was de vrouw die antwoordde. ‘Jij hebt het recht niet om op ons land te komen, ons water te stelen en dan ook nog vragen te stellen.’

Nadat ze daar even over had nagedacht, zei Çeda: ‘Dat is waar.’ Ze draaide beide zwaarden om, in elke hand één, zodat ze die bij de kling hield, en stak ze toen naar hen toe. De vrouw nam het hare behoedzaam in ontvangst; de man boog zich voorover om het zijne boos weg te grissen.

Geen van beiden kwam op haar af, gelukkig.

Çeda maakte haar sluijer los en boog met haar hoofd naar de vrouw. ‘Mijn naam is Verrain, en ik kom uit Sharakhai. Ik ben twee weken geleden mijn skiff kwijtgeraakt in slipzand, en sindsdien zit ik hier te hopen...’ Ze zwaaide in de richting van de skiffs achter de rotsen. ‘Nou ja, te hopen dat er iemand zou komen.’

Kerim zat in de grot, doodsbenauwd om Çeda. *Bij Rhia’s genade, blijf stil*, smeekte ze hem. *Verstop je diep in de grot, tenzij de nood hoog is*. Hij stond klaar om jankend de ingang van de tunnel uit te stormen. In dat geval zou er bloed vloeien, en dat zou dan niet ophouden voordat het zand was gevoed met de levens van velen.

De vrouw kneep haar wenkbrauwen samen tot een frons, maar toen werd haar aandacht door iets anders getrokken en zwierf haar blik omhoog naar de ingang van de grot. Çeda waagde een blik achterom. In de schaduw verzamelden zich nu zo’n twaalf mannen en vrouwen, gekleed in vergelijkbare lichte thobes en zwarte tulbanden. Een paar hadden, net als de vrouw, muntjes in de stof van hun tulband verwerkt. Anderen droegen taps toelopende helmen met geschakeerd krulwerk en een scherm van maliën aan de zij- en achterkant. Ongetwijfeld hadden ze het kletteren van staal gehoord. Nu kregen ze de wolven in het oog en hielden hen behoedzaam in de gaten. Een paar haalden een boog van de

rug en spanden die. Drie hadden zich losgemaakt en waren onderweg naar boven, maar toen de vrouw met het gouddraad in haar tulband haar hand opstak, bleven ze staan.

Kerim hield zich stil, de goden zij dank, terwijl de vrouw Çeda in ogenschouw nam, gelukkig eerder nieuwsgierig dan vijandig.

‘En de wolven?’ vroeg ze.

‘Die waren er al toen ik kwam. We drinken van hetzelfde water.’

‘Dan vind je het niet erg als we er een paar afschieten?’

‘Ik heb liever van niet.’

De vrouw dacht een paar tellen na voordat ook zij haar sluier afdeed, waarna een streng, verweerd gezicht met blauwe tatoeages op wangen, voorhoofd en neus Çeda aanstaarde. Ze stak haar zwaard in de schede en beduidde de man hetzelfde te doen. Haar rechterhand bleef echter liggen op het gevest van haar shamshir, als een waarschuwing, want in de woestijn was vertrouwen een luxe die werd betaald met waarheden.

‘Hoe raakt een Klingmaagd verzeild in het land van Stam Salmük?’

‘Ik ben geen Maagd.’ Een simpele verklaring, en nog waar ook. ‘Ik heb de jurk en het zwaard gestolen.’

‘De Maagden raken maar zelden hun jurk kwijt, laat staan hun zwaard.’

‘Zeker, maar ze klagen nauwelijks wanneer hun bloed naar de Grote Moeder is gevloeid.’

Met opgetrokken wenkbrauwen keek de vrouw de man naast haar even aan. ‘Moet ik nu geloven dat jij een Klingmaagd hebt gedood?’

‘Ja.’ Çeda lette goed op hun reacties, vooral op die van de vrouw. Ze had nu twee keuzes: zichzelf tot een vijand van de koningen verklaren of niet. Afhankelijk van de loyaliteiten van Stam Salmük, of tenminste van deze groep hier, kon ze verkeerd kiezen, maar dat leek haar sterk – zoals de vrouw had gereageerd op haar bewering een Maagd te hebben gedood, leek ze eerder onder de indruk.

‘Mogelijk heeft het bericht over een veldslag in Sharakhai uw tenten inmiddels bereikt,’ vervolgde Çeda. ‘Daar was ik bij. Ik vocht tegen de Maagden en de koningen.’

De vrouw wees met haar kin naar de horizon, waar het jacht was verdwenen. ‘Dat schip zocht dus naar jou?’

Çeda knikte. ‘Ze zitten al weken achter me aan.’

De tatoeages aan de ooghoeken van de vrouw knepen samen toen ze Çeda met nieuwe ogen bezag. ‘Ben je een scarabee?’

Een scarabee van de Maanloze Horde, bedoelde ze, een soldaat in de

strijd om de koningen ten val te brengen. ‘Nee,’ antwoordde Çeda, ‘maar onze belangen lopen samen.’

Terwijl de vrouw zich tot de man wendde, veranderde er beneden iets. Doorn uitte een zacht gegrom en deed een stap naar de dichtstbijzijnde man van het woestijnvolk, die langs de pijl op zijn boog staarde. Çeda floot schel en dringend, en gelukkig viel Doorn stil en liet hij zich terugvallen.

De vrouw keek ernaar, met één opgetrokken wenkbrauw. ‘Ze waren hier al toen je kwam, zei je?’

Çeda haalde haar schouders op. ‘We hebben het op een akkoordje gegooid.’

Nu gingen haar beide wenkbrauwen omhoog, en ze lachte. ‘Nee, maar!’ Ze nam Çeda even de maat. ‘Jij blijft hier.’ Toen ging ze terug omlaag over het hellende steen, de man wenkend om te volgen.

Beneden bij de andere leden van het woestijnvolk spraken ze geruime tijd, zo zacht dat het gesprek verloren ging in de krachtige wind, ondanks het adicharablaadje dat Çeda had genomen. De vrouw leidde het gesprek. Zo nu en dan keken er een paar omhoog naar haar. Op een zeker moment maakte de man wilde gebaren naar het noorden – waar Stam Salmük zich bevond, wellicht? Toen ze waren uitgesproken, zwaaide de vrouw naar Çeda, en Çeda klauterde omlaag naar het vlakke gesteente voor de grotopening. Haar hart ging zo tekeer dat Kerims vrees naar nieuwe hoogten steeg.

Blijf, zei Çeda zo kalm als ze maar kon. Alles is goed.

Ze hoorde zijn zachte kreun uit de grot komen, maar gelukkig was zij de enige, aangezien het geluid opging in de zucht van de wind.

Toen Çeda vlak voor de stamlieden bleef staan, sloeg de vrouw haar handen voor haar lichaam in elkaar en boog haar hoofd, een gebaar van vrede in de woestijn, een gebaar dat Çeda snel spiegelde. ‘Mijn naam is Beril,’ zei ze, ‘en je bent welkom in ons land. Onze shaikh is op maar een dag zeilen afstand. Ik hoop dat je meekomt om met hem te spreken.’ Ze bekeek Çeda van top tot teen. ‘Je kunt vast wel wat te eten gebruiken, en wij zijn benieuwd naar verhalen uit de stad.’

‘Een handeltje, dus?’ vroeg Çeda.

De vrouw, Beril, hield haar hoofd schuin ter bevestiging, maar niet zonder een meewarig lachje. ‘Een handeltje.’

Çeda kon hier niet eeuwig bij een roedel wolven blijven leven op hagedissen en kevers. Als ze inging op Berils aanbod, zou ze worden

gescheiden van Kerim, op zijn minst tijdelijk, maar er zat niets anders op. De weken dat ze in de woestijn had zitten wachten tot in de stad het stof was neergedaald, had ze benut om meer over Mesuts armband te weten te komen en de zielen daarin te bevrijden, maar de tijd was gekomen om verder te gaan. Ze moest terug naar Sharakhai, en gauw. Er was nog zoveel te doen, zoals meer te weten zien te komen over de ketenen waarmee de asirim waren gebonden. In Kerim had ze er een gevonden die de roep van de koningen kon weerstaan. Zouden er meer zijn? Zou ze hen kunnen helpen hun ketenen voorgoed te breken? Dat moest kunnen. Die waren al eeuwen aan het verzwakken; ze hoefde alleen maar een manier zien te vinden om daar gebruik van te maken.

En de zilverschat was er ook nog, waarvan ze zeker wist dat haar moeder die was gaan zoeken in de nacht dat ze gevangen was genomen en vermoord door de koningen. Dardzada, haar pleegvader, had die schat voor een luchtspiegeling gehouden. Haar moeder uiteindelijk ook, maar Çeda zou de waarheid achterhalen. Ze moest proberen haar moeders voetstappen op Tauriyat te volgen.

En ten slotte waren de Klingmaagden er ook nog. Ze had bondgenoten nodig. En hoe kon je daar nu beter aan komen dan door een van de grootste krachten van de koningen te doen omslaan in haar voordeel? Ze had Zaïde, maar de tijd was gekomen om er meer te werven, om anderen buiten de dertiende stam ervan te overtuigen dat het verhaal van de koningen – dat de asirim heilige krijgers waren die zichzelf hadden opgeofferd op de nacht van Beht Ihman – al die tijd een grandioze, misselijkmakende list was geweest.

Toch was het geen gemakkelijke beslissing. Zou Berils shaikh een vriend of vijand zijn? In haar tijd bij de Klingmaagden had ze veel geleerd over shaikh Hişam, de leider van Stam Salmük in de afgelopen dertig jaar. Hij was kleingeestig en voerde een felle strijd met de naburige stammen en was keihard in zijn zeggenschap over de handelswegen naar Malasan. Toch had hij weinig op met de koningen van Sharakhai. Hij zou haar niet zomaar uitleveren voor losgeld, niet zonder eerst haar verhaal aan te horen en af te wegen wat zij zijn stam te bieden kon hebben. Hij zou haar zelfs kunnen voorzien van een skiff.

‘Goed dan,’ zei Çeda. ‘Ik zal mijn spullen pakken.’

En dat deed ze. Het woestijnvolk ging naar de ondergrondse spelonk om de waterzakken te vullen. Kerim had zich gelukkig diep in de duisternis teruggetrokken. Ze voelde zijn lang gestilde woede weer opflakke-

ren, alsof de aanwezigheid van vreemden het onontkoombaarste aspect van een asir, het dorsten naar bloed van de sterfelijke mens, had gewekt.

Je hebt je al zo lang ingehouden, zei ze tegen hem. *Dat lukt nog wel even. Blijf waar je bent, Kerim, maar sta klaar om te volgen zodra we weg zijn.*

Kort daarna werd Çeda meegenomen naar de tussen de rotsen verborgen skiffs. De wolven volgden haar een tijdlang. Mist trippelde voor de andere dieren uit, af en toe keffend en springend alsof ze wilde spelen. Maar dat was het niet, wist Çeda. Natuurlijk niet.

Çeda krabde in de vacht achter Mists oren, knielde toen neer en omhelsde de wolf, met de vingers diep in haar grijze manen. ‘We zien elkaar weer,’ zei ze, met een kus op haar snuit. Toen fluisterde ze: ‘Bedankt dat je me hebt gered.’

Even later vertrokken ze, wegzeilend over het zand. Nog lange tijd keek Mist haar na, ook toen de andere wolven allang waren omgedraaid. Algauw kromp ze weg in de verte, om uit het zicht te verdwijnen achter groepjes stenen. De hele dag bleven ze varen, met een merkwaardig stille bemanning. Ze letten goed op de horizon, op hun hoede voor het koninklijke jacht, misschien, of voor rivaliserende stammen.

‘Ik heb verhalen gehoord over Hişam,’ zei Çeda tijdens een maaltijd van platbrood met ui en prei. ‘Hij is een goed mens en een rechtvaardig leider.’

Iedereen in de skiff verstijfde, en er werden steelse blikken uitgewisseld, door iedereen, behalve Beril, die Çeda’s blik ving en stevig vasthield. ‘Hişam is dood.’

Çeda had het gevoel alsof het zand onder haar voeten verschoof. ‘Mijn tranen om uw verdriet,’ zei ze, en ondertussen zorgde ze ervoor dat ze alle bars op haar gerichte blikken even ving. Hişam was kinderloos, waarmee zijn opvolging een probleem voor de stam kon zijn. Verklaarde dat hun spanning? ‘Wie leidt jullie stam nu?’

‘Dat zie je gauw genoeg,’ antwoordde Beril.

Vanaf dat moment veranderde het karakter van de reis. Çeda voelde zich niet langer een gast, niet eens een indringer op hun terrein, maar een gevangene. In eerste instantie overwoog ze te vluchten of te vechten als het moest – samen met Kerim, die de skiffs op een flinke afstand volgde, had ze een redelijke kans. Maar als ze het hier in de woestijn wilde overleven, moest ze meer weten over de stammen. Ze zou deze man, deze shaikh, spreken en zien wat hij in de zin had.

Tegen het vallen van de nacht leek er een groepje schepen aan de horizon omhoog te komen. Ze lagen bijeen bij een groot stuk gesteente dat eruitzag als een uit het zand omhoogstekend bijlblad met kerven erin. Toen ze dichterbij kwamen, werden er tenten zichtbaar. Bij het grootste schip waren drie paarden vastgezet, en er liepen mensen rond. In het midden van het kamp brandde een vuur.

Toen hun skiff naderbij kwam, wees Beril naar Çeda's riem. 'Ik neem je zwaard wel totdat je met onze shaikh hebt gesproken.'

De anderen keken toe, paraat. Wat zou Çeda doen? Ze had al wel geweten dat ze het zouden vragen, maar het idee om Rivierdochter, het symbool bij uitstek van een Klingmaagd, af te staan stond haar zo tegen dat ze overwoog om Beril uit te dagen het haar af te nemen. Maar de shaikh had geen reden om haar kwaad te doen. Als ze voorzichtig was, zou ze zijn vertrouwen kunnen winnen, iets wat was uitgesloten als ze zich zou verzetten. Daarom schoof ze het zwaard van haar riem, met schede en al, en gaf het aan Beril, die scherp knikte, met zichtbare opluchting op haar geharde gezicht.

Nadat ze bij de grotere schepen voor anker waren gegaan, verdween Beril met Çeda's zwaard in een van de grootste tenten bij het vuur. Even later kwam ze naar buiten en zwaaide, en Çeda werd naar de tent gebracht door vier woestijnmensen. Niemand had een hand op een wapen, maar ze hielden Çeda scherp in de gaten vanuit hun ooghoeken.

Haar komst werd door velen opgemerkt: mannen, vrouwen en kinderen, van wie sommigen bezig waren eten te bereiden en anderen werkten aan de schepen. De meesten staarden met wantrouwen in hun ogen. Wie Çeda niet had opgemerkt, of niet in de nieuwkomer was geïnteresseerd, maakte een vreugdeloze, bedrukte indruk, zelfs zichtbaar in alledaagse taken als het mengen van deeg voor platbrood, het roskammen van paarden of het verzorgen van de schepen.

'Wanneer is jullie genadige heer Hişam overleden?' vroeg Çeda. Het was de enige verklaring die ze kon bedenken voor de vreemde stemming.

De man naast haar gaf geen antwoord en bracht, samen met de anderen, Çeda naar de grote tent.

Overall om hen heen leek het werken traag te gaan. Alle blikken gingen naar haar. In de woestijn voelde ze Kerim – een piek van vrees vlamde plots op in zijn hart, vlak voordat er een kolos van een man de tent uit kwam sjokken. Het was een beest van een kerel. Anderhalve kop

groter dan Çeda. Armen als lendenbouten. Benen als boomstammen. Hij droeg een zwart harnas dat eens keurig moest zijn geweest maar nu vol zat met kepen, hier en daar verroest was en vlak bij een schouder een scheur vertoonde, zodat het niet helemaal goed aan zijn vlezige lijf hing. Zijn zwarte haar zat tegen zijn voorhoofd en wangen geplakt rond humorloze, diep verzonken ogen die hem de aanblik gaven van een van de verschrikkelijke hyena's, de zwarte lachers, die door de woestijn zwierven.

Nu wist ze waarom de stam zich zo gedroeg en waarom er vrees was opgevlamd in Kerims hart.

Want voor haar, grijnzend alsof hij zojuist zijn volgende maaltijd had gevonden, stond Onur, de Feestkoning, de Koning der Speren.